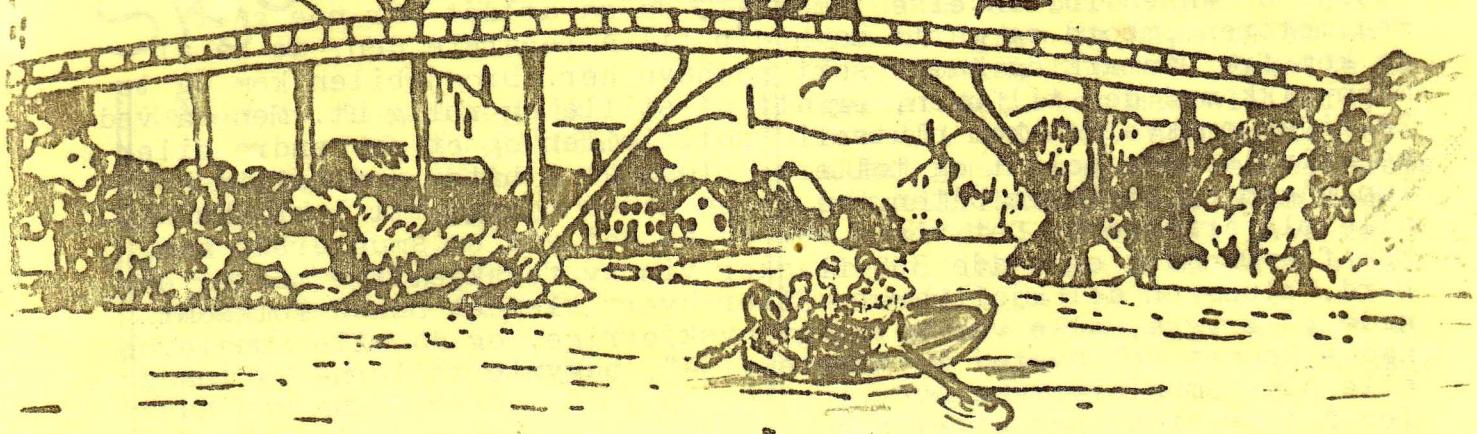

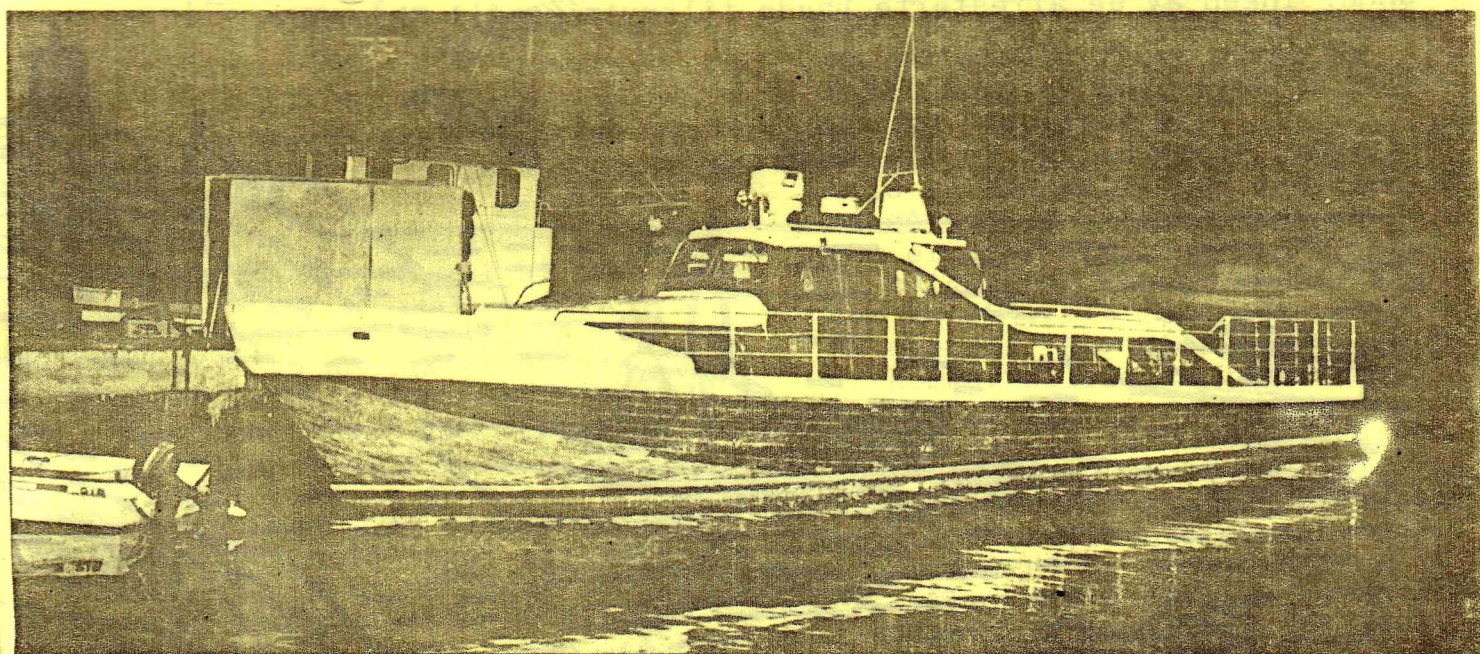
Skjernøyposten

— ORGAN FOR SKJERNØYFOLK UTE OG HJEMME —

NR. 3 SOMMER 1985 17. ÅRG.

Smuglere til Skjernøy

Bildet er tatt av "Fædrelandsvennen" fra moloen på Dyrstad om kvelden, og viser båten som ligger ved bryggen til Jan Øystein Dyrstad. Båten skulle være turistbåt for Mandal neste sommer og var leid fra et firma på Vestlandet. I bakgrunnen ser vi styrehuset på "Merceno".

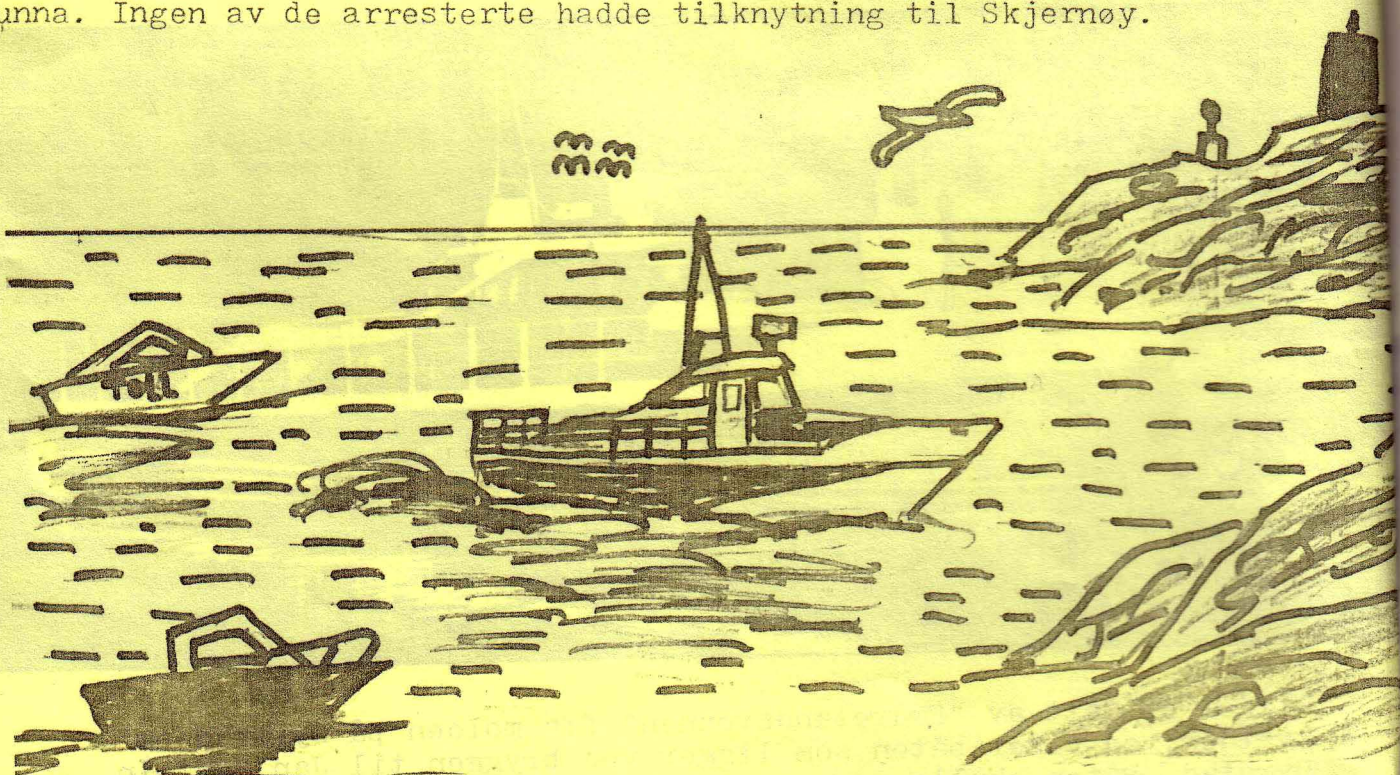
Første side i "Lindesnes": Ni smuglere ble tatt i smuglerbåt i Dyrstadvågen. Ni personer, 7 menn og 2 kvinner ble søndag kveld 1. sept. arrestert av poletiet og tollvesen i Dyrstadvågen. ref.

Det var ved 20-tiden at beboerne på Dyrstad så en 40' stor taxibåt som bar navnet "Fregatten" komme inn til brygga og fortøye. 3 mann gikk opp i nærmeste hus for å låne telefon og ringte etter drosje og annen forbindelse i Mandal, da sa at det var noe galt med motoren ombord og måtte ha hjelp til å reparere den, de sa at de kom fra Danmark og hadde søkt nødhavn her. Drosjebilen kom og to mann gikk med den til byen, og alt så stille og rolig ut. Men så ved 22-tiden om kvelden kom plutselig politibilen og et par andre biler med sivilkledd politi og tollere, pluss at 2 båter med politi kom inn vågen og omringet båten, så ingen hadde sjangs til å stikke av, alle ble arrestert. Det viste seg da at det var en smuglerbåt som kom fra Danmark og hadde 350 flasker vin av forskjellige merker ombord, pluss en del kjøttvarer. Etter hvert ble det nokså folksomt nede på brygga, alle var selvsagt nyskjerrige, og da alle smuglerne hadde kommet vel avsted i "svartemarja", begynte tollerne og losse alle alle smuglervarene over i biler på land, de kom også med hund for å lete etter narkotika ombord og på land, men det ble ikke funnet noe av dette slaget.

Det at smuglerne ble tatt så raskt, viste seg at tollerne i Norge hadde fått tips fra Danmark at en båt var over med smuglergods. Det resulterte i at 2 båter lå og ventet på "Fregatten" ved Foreboene og Oddefjorden, og da de fikk øye på smuglerbåten forsøkte de å innhente den, men smuglerbåten gjorde 18 knop, samtidig som den kjørte gjennom smale og grunne sund, blandt annet Indre Oddsund, slik at politibåten ikke tok sjansen å følge etter.

Den ble også sett av betjeningen på Ryvingen fyr da den søkte nødhavn i Dyrstadvågen. Så da politi og tollere slo til både fra sjø og land, var det mest som å komme rett inn i løvens gap, da de kom inn Våkskjeften på Dyrstad.

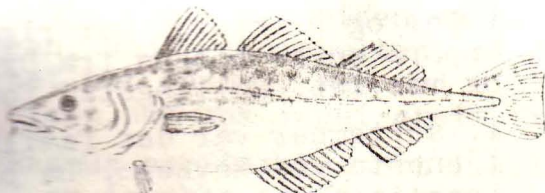
Dette er så vidt vi vet første gang at smuglere er tatt på Skjernøya, men vi har hørt rykter om at det har vært noe før, som har sluppet unna. Ingen av de arresterte hadde tilknytning til Skjernøy.

Skjernøyposten

Redaktør: Sigurd Aalvik
Tlf. (043) 68611
I redaksjonen: Håkon Karlsen,
Georg Walvick og Norvald
Jenssen.
Adr.: Skjernøy, 4500 Mandal.
Postgirokonto: 5425368.
Kontakt i USA:
Mrs. Elinor Kristiansen,
853 - 58 st.,
Brooklyn N.Y. 11220.
Abonnementspris pr. år kr. 20.-
USA \$ 3.-

litt fiskeprat

Vi er i beste makrell-tida, når dette skrives, og det mangler ikke på makrell, men det mangler på avsetning. Det er store mengder pir og kult, det vil si makrell som det går mer enn 3 stk. pr. kg. og den er ikke til å få solgt. Ett unntak er at den kan settes i notsteng noen dager, til de har bruk for den. Men det er nesten umulig å få tauet den inn til land og en masse dør under tauingen, og når den er kommet opp i notsteng tar måkene sin del, så en må regne med et svinn på minst 50%. Da blir det ikke mye netto igjen, så for notbåtene er årets makrellfiske det skraleste på mange år. Også dorgerne har store problemer med all småfisken. Noen dager er det nesten bare småmakrell

så da må de bare fiske og hive den ut igjen og håpe på at en stor en kan bite på. Enkelte dager er det stor makrell å få, opp til 2000 kg. som beste resultat, men også for dem er årets makrellfiske dårlig. Noen dager kjører de 5 timer til havs og kommer inn uten å ha fått stor makrell i det hele tatt.

Den eneste trøsten er at med så mye små makrell, kan det kanskje bli rekordfiske om 2-3 år.

Ellers ble det tatt noe laks og svele også i år, både på øst og vestsiden av øya. Det ble fisket ved Oddeknobben, Fiskodden ved Ryvingen, nordenpå Færøy og ved Hjelmen og kan hende er Oddeknobben den gjeveste av de plassene. Det var særlig et par uker i begynnelsen av juli at det var en del fisk på trekk utenfor her, men den dårlige sommeren ødela nok mye av dette fisket.

Ellers er det fisket en god del ål i sommer. Det ser ut som flere og flere legger seg etter den. De som har fisket i flere år får stadig flere ruser og betalingen er god, over 30 kr. pr. kg. for stor ål.

Ellers er det en masse småsei, hvis en kan kalle den det. Den er så små at en må nesten si det er stor mort, og den er ikke salgsvare. Men om 2-3 år kan det kanskje bli rekordfiske også med sei. For etter de magre år kommer alltid de gode årene igjen. Tvi, tvi..

Ellers er det jo hummerfisket som nærmer seg raskt nå. Forventningene er vel ikke så overvettets store, men flere har laget en del av de store teinene og regner med å få noen av de riktige store krabatene, så nå får vi bare håpe og se. ---

Atter en gang står høsten for døren, atter en gang går det mot vinter.

I sommer har vi hatt de to turene i ungdomsforeningens regi. En båttur til Ås i Harkmark, en søndags ettermiddag i juni. Den dagen var det kuling av nord-vest, så mange valgte heller å ta bilen. Men det var fint og lunt på Ås og det var møtt fram en hel del mennesker også. Kristian Anensen holdt andakt og det var lagt opp til rebusløp for store og små.

Fisketuren denne gangen gikk til Sandøy og den gikk av stabelen første halvdel av juli. Det var en fredagskveld og været var fullt ut brukbart, ja det var ganske fint. Til tross for ferietid var oppslutningen god. Og som tradisjonelt var det prost Stensager som var med og holdt andakten.

Programmet for høsten er i ferd med å bli satt opp, og samlingsfesten for ungdomsforeningen blir søndag 15. september. Ungdomsgruppa begynte fredag 23. august.

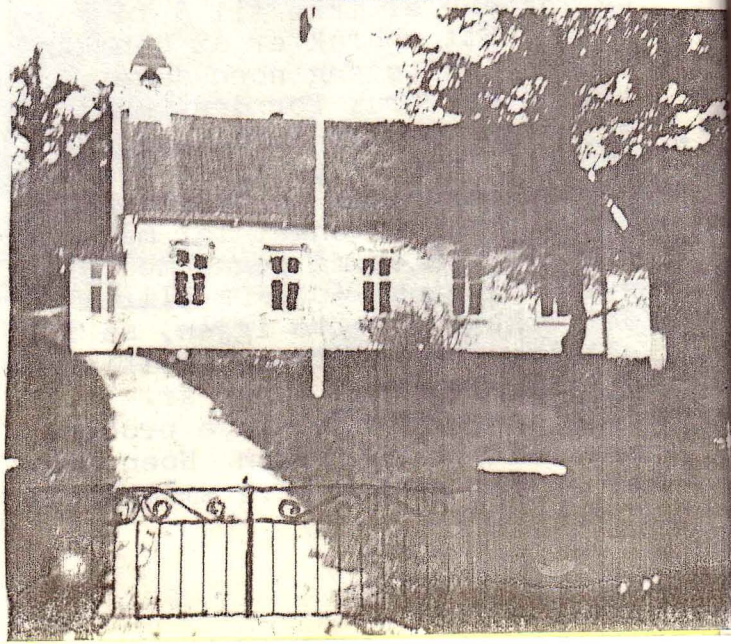
Det vil også i høst ble holdt kveldsbibelkurs, i år ved Terje Fossdal. Vi håper oppslutningen

blir like god som sist høst. Programmet vil bli delt ut, og så vil vi be dere ta vare på det og slutte opp om samværene i kapellet.

I høst vil det også bli valgt nytt menighetsråd. Gudstjenestene i sommer har hatt mye besøk av feriefolk, og det synes vi er veldig hyggelig. Det er folk som har hytter her og også mange utflyttede Skjernøyfolk. Det er også innsatt ny organist, Tormod Lindland fra Mandal. Den forrige organist, Øyvind Brådlund, har gått over i annen stilling. Vi har også hatt skjergårdsgudstjeneste, denne gang i Juvika i begynnelsen av august. Været var heller litt dårlig fra formiddagen men klarnet opp på ettermiddagen, og kl. 16.00, da gudstjenesten begynte, var det ganske fint på været og det var fint og lunt under heia i Juvika. 17 båter møtte opp og en del kom landeveien og satt oppe i heia. Høytaler og prekestol var rigget opp på en av båtene fra Dyrstad, og res.kap. Hallingstad forrettet.

1. september var det familiegudstjeneste ved Revheim. Da ble det innsatt ny klokke. Det er Kirsten Røyseland fra Holum, så en må litt avsted for å få klokken på Skjernøy. På denne gudstjenesten var det også 4 fireåringer som fikk utlevert boken "Min kirkebok".

XXXXXXXXXXXX

Portrett av

Rasmus K. Dyrstad, f. 1865 d. 1937.

Ennå synes jeg å se dem der de kommer ruslende over Smebakken med hver sin rive i hånden. De er på vei til Valvikneset for å høye. Rasmus noen meter foran Sanna, sin søster. Ansiktene deres er sterkt markerte, hele holdningene bar preg av tungt arbeid. De var nå etter hvert blitt eldre og arbeidet går tungt. De setter seg i vegkanten, virker trette, prater litt før de tar til med arbeidet.

Rasmus var født og bodde all sin tid på Dyrstad. Hans eldre søster, Sanna f. 1858, bodde hos ham og sammen drev de gården.

Bruket fødte i 1875 4 kyr, 2 ungdyr og 12 sauer. I 1896 var det utskifting på Dyrstad. Rasmus fikk da tildelt sin jord nede i Fidja, Stemmyra og Valvikneset m/br.nr. 6. Hus og uthus stod oppe i gården sammenbygd med

Kristian Ånensens hus og uthus. Rasmus bygde nytt hus og uthus i Fidja. Det sies at han fikk opp huset etter et års laksefiske.

Rasmus var flink på skolen og etter folkeskolen fikk han gå på amt-skolen i Mandal, noe ganske få på øya fikk da.

Min bestemor, Hermine Pedersen, som var jevngammel med Rasmus, fortalte at han var full av skøyerstreker. På skolebenken ville jentene nødigg sitte ved siden av ham. Med sine lange tær kløp han dem i leggen, under skolepulten, så de hylte. Læreren kom. Mistanken var rettet mot Rasmus, men med sitt uskyldige ansikt og komiske replikker, slapp han som regel greit fra det.

Rasmus var interessert i kristent arbeid og kapellets ve og vel. I en årrekke var han kasserer for ungdomsforeningen. Antakelig måtte han synes kollekten som kom inn fra møtene var altfor liten, for han kom gjerne med samme bemerkning "å, disse ettøringene". Ikke skjeldent var han utsending fra ungdomsforeningen. Ennå snakkes det om hans evne til å referere, lett, korrekt og fengslende.

Rødt måtte være hans yndlingsfarge. "Alt mitt er rødt" pleide han å si. Båtene var røde (motorbåten var som en tordenflo), sjøboden var rød, dobbene var røde og uthuset var rødmalt.

Motorbåten hette "Aspholmen" og var hans stolthet. Motoren var en to-takter og fabrikat Penta. Disse motorene gikk på parafin, men startet på bensin. Rasmus ble bråsinnt når motoren slo seg vrang. For oss barn var det en opplevelse å se og høre hans utbrudd. Vi var nok litt redde der vi stod i god avstand, men også litt nysgjerrige. En gang han skulle på sjøen, båten lå langs brygga, tok han slegga med seg og satte den ved siden av motoren. Motoren var visst særlig vrang den dagen, for alt han strevde, var den like taus, Nå ble Rasmus ordentlig sint. Han tok slegga, holdt den over motoren og ropte: "Vil du gå din drid, ellers knuser jeg deg".

Etter et slikt utbrudd synes vi å kunne se et glimt i øynene hans. Som før nevnt var han ikke dum, det var iallefall sikkert. Derimot kunne han mange ganger framstille seg som dum, for fra den posisjon å få avfyrt en replikk som satt. En annen gang han etter meget strev

hadde fått motoren i gang, og de var kommet utenfor Fiskebrygga i Mandal hvor de skulle levere fisk, ropte han til Kristian Georgsen, som han fisket sammen med: "Ikke stans motoren nå som den går så godt, styr heller opp elva til Holmesogn".

Rasmus kom en dag på besøk til Theodor Olsen, Y. Farestad. Theodor hadde i yngre år vært i Kanada og arbeidet. Han hadde der lært engelsk, og brukte dette ved givne anledninger. Rasmus som ikke hadde vært utenlands, følte seg kanskje litt beklemt i samtale med han, verdensmannen. De kom opp i en heftig diskusjon. Rasmus ble kjørt kraftig til veggs, men han klarte seg likevel da han ropte til Theodor: "Dra du tilbake til Mesopotania igjen".

Peder, en søstersønn av Rasmus, fra Tregde, var blitt morløs og kom som liten gutt til Dyrstad. Rasmus og Sanna skulle ta seg av ham, det var også meningen han skulle få overta bruket ettersom de var barnløse. Men som for mange ungdommer på denne tid lokket Amerika. Han tok seg en tur over - og kom ikke tilbake. De korresponderte med hverandre og en gang sendte Peder et stort amerikansk flagg hjem. Rasmus fikk laget en flaggstang til den han allerede hadde. Ved høytider flagget han med to flagg. Flaggstangen som det amerikanske flagget hang på var noe mindre enn til det norske.

Sanna skulle en dag ut og flytte sauene som gikk i band i Fidja. Idet hun skulle dra sauepålen opp av jorden, ble sauen skremt. Hun ble revet overende, datt forkjært og brakk lårhalsen. Rasmus var i nærheten, men han var gammel og klarte ikke å bære henne i hus. Han fant et byretau på låven, la det under armene hennes og dro henne på ryggen med det brukne benet slepende i jorden etter seg.

Etter flere års godt fiske hadde Rasmus spart noen penger. Han kjøpte endel aksjer i en seilskute ved navn "Aspholmen" eller Mandals sorg som den ble kalt. Men han satset på feil skute, for etter en tid var alt tapt.

Rasmus lyste opp i den grå hverdag, kanskje var han litt original. Med sin lyse stemme kom hans slagferdige humørfylte replikker uten brodd. Kvinnene samlet seg gjerne rundt ham når han stod på fiskebrygga og solgte fisk. Fisken gikk unna og kvinnene hadde det gøy. I 1936 solgte Rasmus bruket sitt til Ole Johansen, Ramsnes i Kleven for kr- 7.300 og føderåd til seg og sin søster Sanna. Bruket ble senere solgt til Gudrun og Alf Abrahamsen.

Harry Walvik.

LÆRER FUGLEVIK BERETTER.

Vi har hatt anledning til å lese igjennom noen beretninger skrevet av lærer Fuglevik og der er virkelig mye interessant læring. Han skriver bl.a. fra krigen med England fra 1807-14.

Nød tid - kapertid. Vi husker alle hva det står i diktet:

"De engelske kryssere stengte hver havn, i landet var misvekst og nød". Engelskmennene gjorde

landgang langs kysten og ranet og brente. Folk ble livredde og rømte til skogs. Han forteller om en episode fra Rosnes. Engelskmennene kom og alle rømte, men en mann la seg til ved Gulsteinen - tvers overfor Kopperholmene. (Vi har nå alltid hørt at det var en kvinne). Hun bedyret at hun ikke ville rømme. Hun hevdet at hun var så gammen at det gjorde ikke noe om hun ble tatt.

Men det måtte være tæl i det gamle skinnet, for hun tok en flintebøsse og la seg på lur ved Gulsteinen og da båten kom roende innover tok hun sikte og skjøt offiseren som stod til rors. Han gav fra seg et brøl og falt over ende. Da snudde de båten og rodde utover igjen - og så var faren over for den gangen.

På den tiden var det signalstasjoner i drift langs hele kysten. De holdt utkikk og varslene fra når de så fiendtlige skip, så folk kunne ta sine forholdsregler, enten å rømme eller sende ut et kaperskip, avhengig av om det var krigsskip eller handelsfartøy.

På Skjernøya lå signalstasjonen på Grottevarden. Signalbestyrer var Hans Pedersen, Skjernøysund f. 1768 d. 1831. - Trolig oldefar til bl.a. Gudrun Abrahamsen og Elly Fjermestad. Han var los i 40 år. Han var også innehaver av kongelig privilegert gjestgiveri og skyss-stasjon. - Huset blir den dag i dag omtalt som gjestgiveriet. - Det var en hard og streng tjeneste. De (sannsynligvis 3-4 mann) måtte være på stasjonen dag og natt, sommer som vinter. Det høres nesten ut som de ikke kunne få permisjon i det hele tatt. Og det nevnes at en mann (rimeligvis en signalbestyrer) hadde fri og kunne reise hjem 1/2 - en halv time

på 7 år. Selvsagt måtte jo familien kunne besøke dem på stasjonen, men dog - dog.

Og vakthusene var mange ganger noen miserable greier, trekkfulle og kalde og mange frøs en sykdom på seg i disse årene. Lønningen sies å ha vært 1/4 tønne rug pr. mnd. og i de nødsårene var dette sikkert grepa greier. Her holdt de da til i alle disse krigsårene og at de gjorde nytte for seg er sikkert nok. De kunne signalisere fra stasjon til stasjon (som lå som perler på en snor langs hele kysten) om bevegelsene til fiendtlige fartøyer. De kunne også holde egne handelsfartøyer og kaperskip informert om fiendens bevegelser. Og de kunne holde befolkningen underrettet hvis en landgang var forestående.

Det sies at de hadde en "levende telefonlinje" fra Grottevarden og ned til gjestgiveriet, hvor noen ganger kommandanten oppholdt seg. Det regnes med at de trengte ca. 30 mann for å kunne rope en beskjed fra mann til mann. (En får si at teknikken har utviklet seg en smule siden den gang).

Ja, dette var noen spredte glimt fra lærer Fugleviks bok og vi håper at vi kan komme tilbake med noe annet ved senere anledning.

xxxxxxxxxx

SKIKKER FOR CA. 100 ÅR TILBAKE PÅ SKJERNØYA.

Gjenfortalt etter minne, fra min bestemor Hermine Pedersen født 1862 på Dyrstad.

Fødsel, bryllup og død har til alle tider vært store begivenheter i menneskets liv. Dette er blitt feiret og markert på forskjellig vis i landet alt etter skikk og bruk.

Fødsel med dåp, konfirmasjon og bryllup var en gledens fest, mens begravelse alltid var forbundet med sorg.

Fødsel. Når mødrene gikk med barn skulle de helst ikke vise seg ute og da ikke i kirke eller forsamlingshus. Barna deres måtte ikke vite noe om begivenheten. Hvis mulig ble barna sendt hjemmefra, til familie e.l. Når så fødselen var overstått, ble barna fortalt at storken hadde vært på besøk. Den hadde en korg i nebbet og i den lå et lite barn som de skulle få. Barnet måtte ikke komme ut før

det var døpt, for da var det regnet som hedningbarn. Dåpsdagen var en stor festdag, og da skulle så mange som mulig være med til kirken. Framkomstmuligheten var båt, med seil eller roing. Barsedåpen ble derfor mest mulig lagt til sommerhalvåret. Gaver ble gitt, faddere måtte ut med til dels store gaver, og derfor var det ikke alltid like populært å påta seg denne oppgaven.

Konfirmasjon. Etter endt skolegang var det konfirmasjon. Barna skulle være kjent i bibelen, presten var den autoritære. Prøven gikk ut på at alle budene måtte kunnes utenat, og ellers en del lettere spørsmål fra bibelen. For enkelte kunne dette være vanskelig. Det var en skam for de som ikke besto prøver og dette måtte de slites med hele livet.

Bryllup. Bryllupsfeiringen var kanskje den største av alle begivenheter. I syttenhundre og langt ut i attenhundre var forlovelsen nesten like høytidelig. Da ble navnene til de forlovede sammen med vitner ført inn i egen rubrikk i kirkebøkene. Dette var en offentlig prøvetid. En ukes tid før bryllupet måtte bruden rundt og "be til bryllup". Etter tidens skikker måtte det sørges for rikelig med mat og drikke. Det skulle brygges sterkt øl, og minst "en tønne" brennevin måtte kjøpes. Kjøgemesteren var en viktig person. Han måtte være god til å synge, kvikk og munter. Han møtte gjestene på tunet med flaske og glass, og holdt det gående slik helt til han kunne skjenke dem avskjedsdrammen. På ham berodde det igrunnen på om bryllupet skulle bli vellykket. -- Familien og de aller nærmeste naboer kom gjerne dagen før bryllupet og ble da servert fisk og brød.

Tidlig om morgenen bryllupsdagen, måtte bruden opp for å pynte seg. Hun ble kledd i sort kjole med myrtelkrans og sort tørklede over skuldrene. Skulle det være riktig fint måtte det være Winersjal. Ut på formiddagen tok man på vei til byen, framkomsten var gjerne en losbåt eller makrellbåt. -- Kvinner og menn var kledd i sin beste stas, Turen kunne mang en gang være stygg, gjestene hadde da klær med seg for ombytting. De la som regel til i Soggevik, en bykt i innløpet til elvemunningen. Her stod noen tomme boder som ble benyttet til omklledning. -- Vielsen foregikk ved middagstid og så var det hjem til kjøttsuppe. Nå begynte festen, med spising, drikking og dans som varte i to dager. Annen bryllupsdag, søndag, skulle brudefolkene gå "unge i kirken" som det da kaltes, d.v.s. nygifte til kirken.

Begravelser. Når en var død ble liket lagt ut på låven. Så skulle det bakes og brygges, det måtte være nok av begge deler. Når dette var ferdig ble det innbudt til "ligfør". Min bestemor var ikke mere enn 10-12 år da hun ble spurt om å gå rundt og innby til begravelse. Bèlaget var, foruten der avdøde bodde, også de to nærmeste gårdene. Etter å ha utført oppdraget i første hus, ble hun budt et glass vin. Oppdragelsen dengang var at barn ikke måtte si nei, når voksne bydde. Etter innbydelsen i 3-4 hjem og det samme gjentok seg, måtte hun gå hjem, for så å fortsette neste dag. Begravelsen foregikk alltid fra hjemmet. Det var en kjøgemester som tok seg av vertens plikter. Når gjestene kom ble det delt ut kritt Piper og tobakk, røken skulle vise deltagelse med vertskapet. De innbudte måtte gi gaver, den gang var det alminnelig å gi kr. 2.- pr. person, men hadde en god råd kunne det bli opp til en daler. I hjemmet ble det lest og talt fra bibelen. Så ble det sunget og etterpå talte gjestene. Sorgen var tung, da som nå. Når man så tok kisten og skulle gå, kom kjøgemesteren med et lys og gikk foran kisten ut døren. Hvis lyset vendte innover sa han: "Her kommer snart en til igjen å gå samme vei". Likkistene var hvit eller sortmalte. Hvitmalte vidnet om velstand i huset. --- I byen pleide man å legge til ved Fiskebrygga, d.v.s.

utenfor Mandals Sparebank. Her sto en sortkledt mann med flosshatt, hest og kjerre og ventet. Når så man gikk i følge oppover mot kirkegården, stoppet alle mennesker, stor som liten, selv den travleste forretningsmann, og tok av seg det han hadde på hodet. Alle sto andektig helt til følget var vel forbi, for med dette å vise de sørgende sin medfølelse.

Harry Walvik.

Smånytt fra øya

St. Hans var feiret i år som tidligere med bål bl.a. ved skoleplanen på Farestad og langsetter hele Nordfjorden. Den tid bålene brenner står bilene tett i tett på brua og langs veien i Skjernøysund. Det var nok mindre bål i år enn tidligere, da dagen falt på en søndag og flere brente bål på lørdag. Vinden stilnet helt av på kvelden og Nordfjorden var full av båter. Det gikk en strøm begge veier av alle slag, fra fine moderne cabincruisere til bitte små ålastbåter. Ja det var ganske livlig på sjøen som var helt blank. ----

Som kjent er renovasjon innført også for hytteeiere og i sommer ble det satt ut containere for søppelet. Det stod en på hver gård og vi må si at systemet virket ganske bra, det var lite søl å se. ----

Også i år ble det holdt en Skjernøydag. Det var søndag 7. juli og været var ganske fint. De hadde ikke loppemarked, men stor kakeutlodning og salg av kaffe og vafler, boller m.m. Martin Berge kom direkte fra Mexico City og var konferansier, en oppgave han forøvrig greide fint. På kvelden ble det kjørt 2 forestillinger av Skjernøyrevyen. ---

R/S "Tønnes Puntervoll" har trofast gått Kystpatrolje i sommer. Den har startet 2 ganger i uka, søndag og onsdag kl. 04 om morgenen og etter 5-6 timer er den framme i Rasvåg på Hidra. Så er det retur morgenen etter til Åvik, som er andre utgangspunkt. Det ser ut til at flere og flere benytter seg av dette tilbudet. Lystbåteiere som betaler den årlige avgiften på ca. 350 kr.

kan benytte alle kystpatroljene langs kysten. ----

Søndag 18. august var det slektsstevne på skolen på Farestad. Det var Jacobsen-slekten fra Rosnes som kom sammen for å friske opp familie-kjennskapet. Det samlet seg etterhvert en stor flokk, 90 personer i alt, og utenom denne store flokken er det mange av Jacobsens slekt som bor i Amerika. Av forskjellige grunner var det ca. 17 stk. som ikke ble med. Det var også tre fra Amerika som fikk hilse på slekten. Det ble en festlig dag med sol og fint vær, og mange ønsket at det kunne gjentas. -

Det er i år hele 9 skolebarn fra øya. Det er: Erling Knudsen, Skjernøysund. Endre Walvick, Petter Jensen og Gunhild Hågan Walvick fra Dyrstad. Torunn Aalvik og Marion Abrahamsen, Valvik. Anette Syrdal og Ida Kristiansen, N. Farestad og Beate Syvertsen, Y. Farestad. Vi ønsker dem lykke til i deres kunnskapssanking på Ime barneskole. ----

Vi har fått beskjed om at Jacob Abrahamsen døde i California den 7. juli ca. 95 år gammel. Han vil være kjent for mange innlegg her i Skjernøyposten. Vi har nevnt fry før, men hvis dette når fram til hans sønn Bernhard Abrahamson, vil vi gjerne rette en hjertelig takk for den interesse han viste. Det er ved hjelp av slike vi får et blad som er mer nyantert og interessant. Jacob Abrahamsen er borte, men det er sikkert mange andre som har beretninger de kunne gjøre oss delaktig i.

Vi lyser fred over hans minne.

En av sköytene på Öya er nå solgt. Det er "Röringen" eier Harald Liseth som har solgt den til Vestlandet.-----

3 nye hus er under planlegging på Öya, 2 på Dyrstad og et i Valvik. Det er Trygve Anensen og Sigurd Dyrstad, på Dyrstad og Jorun og Even Christensen i Valvik. Også et par andre hus er det søkt om, men her er foreløbig ingenting avgjort.---

Vi vil på det hjerteligste gratulere Sverre Gunnar Syvertsen, Farestad og Bente Andresen, Mandal som giftet seg nå i juli. De bor nå i Ime-feltet i Mandal.

Skjernöymarsjen ble i år avviklet for 10. gang. Oppslutningen var ca. 250 deltakere, kanskje litt mindre enn i fjor. Været var ikke så bra på formiddagen, da det var flere kraftige regnbyger som vel holdt noen hjemme. Den korte löypa på 10 km. går som kjent bare på Öya og er svært vekslende, over lyng og myr med fin natur og mange plasser utsikt over sjö og land. I år var löypa svært våt på grunn av alt regnet.-----

Der er tre stykker som fyller eller just har fylt 80 år, her på Öya. Arthur Jenssen fylte 80 år den 21. august. Edit Gugderesen blir 80 den 22. septbr. og Gunda Pedersen blir 80 år den 19. oktober. Vi gratulerer dem alle hjerteligst.-----

Ingfrid Syvertsen har tatt seg i jobb i Paris. Hun reiser mye sammen med familien hvor hun er. Hun må snakke engelsk og fransk, så nå gutter, gjelder det å friske opp i språkkunnskapene.-----

Skjernöy Ungdomskor trenger flere mannsstemmer. På familiegudstjenesten 1. sept. etterlyste organisten mannfolk/gutter til å være med å synge. Så guttene og mennene på Skjernöy burde stille opp så godt som mulig. Det var ikke så at de ikke trengte damer/jenter, disse var også hjertelig velkomne. Så lar vi henstillin-

gen gå videre gjennom Skjernöy-posten og håper på stopp oppslutning.-----

La oss med en gang slå det fast, sommeren 1985 ble en stor skuffelse.- Vi ventet og ventet, men vi ventet nok forgjeves. Vi hadde noen riktig fine dager i slutten av mai og beg. av juni og i store trekk var det sommeren. Resten av juni og juli var ikke helsvarte, men det var langt mellom hver fin solskinnsdag. Egentlig var det ikke så svært kaldt, med det var skyet og regn og, som sagt, langt mellom smei-geda'an. Vi satset og håpet på en fin august, det har mye vært tilfelle de siste årene. Men akk og grå! Var juli våt ble august bare så mye verre. Der var neppe to sammenhengende dager med oppholdsvær. På vår private regnmåler målte vi ca. 130 m.m. i juli, men nær det dobbelte i august. Men la oss nå se det positive i det også. Vi slapp å fly med vannkanne og hageslange. Plenene var irrgroenne og fine. Trær og busker vokste og trivdes, selv om nok en del blomster og grønnsaker mistrivdes i all fuktigheten. Ja, ja - august gikk over i september, uten at det gjorde noen forandring til det bedre. Fredag den 6. (nei, ikke den 13.) fikk vi til og med en heisa höststorm- fra N.V Nå slapp vi unna det verste, her på vårt blide Sörland. På Toten, rundt Gjøviktraktene og i höydene der falt det opp til EN METTER SNÖ. Tenk det - den 6. sept. og se gulnende kornåkrer dekket av snö, og trær i haugevis blåst ned. Men det slapp vi altså her nede, selv om ett og annet tre deiste i bakken. Men la oss ile til med å si at i det siste har vi hatt noen riktig fin-fine sept.dager - riktig enlise for både kropp og sinn. Og så får vi håpe på mange fine dager og sprakende höstfarger til langt ut i oktober.--- Vi takker av for nå og önsker allesammen vel mött i vårt julenummer.---
